Ч. 282 Второк 17 (29) грудня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Новий закон податковий.

I. Про загальний податок заробковий.

(Дальше).

Поступованє.

а) Заяви що-до заробкового податку.

§. 39. В цїли виміру заробкового податку має кождий податник, заким почнесь всяка доба розкладаня, подати до податкової власти першої настої, в котрої околї належить приписати сей податок, заяву про обставини, що рішають що-до виміру заробкового податку, і то в протягу речинця, який визначить скарбова власть краєва вселюдною оповісткою, а що найменше в місяць (§. 38).

Ся заява має именно заключати ось які подробицї:

а) рід веденого дїла;
б) місце веденя обороту;
в) питоменність і наємну вартість просторів робітнї;
г) число і рід помічних робітників;
д) рід і вартість засновного майна;
е) рід і вартість оборотового майна;
ж) прикмети і скількість всїх оборотових средств, а именно таких, що остають в уживаню (мотори, робітнї машини, приладженя робітень і т. п.);
з) такі особливші дїйсні обставини, що їх означує інструкция, яку видасть ся в дорозї розпорядженя, — за сущні знамена в обємі обороту.

Подробицї мають відносити ся правильно до пересїчного стану відносин обороту в часї уплившого в послїдне року (§. 36), а коли підприємства або занятя не ведено ще один рік, до пересїчного стану в часї коротшого їх триваню; податник повинен в послїднім случаю висказатись заразом й про се, чи і яку зміну в обємі обороту задумав він на найблизший слїдуючий рік, або яка послїдує імовірно.

Сї заяви належить видавати згідно з правдою і після найлучшого знаня і по совісти. Можна їх подавати в приналежну власть податкову першої настої, чи то письменно чи устно до протоколу.

При віддачі письменних заяв що-до заробкового податку послугувати муть ся податники урядовими взірцями, а сї взірцї уладить ся в дорозї розпорядженя.

§. 40. Що-до більше робітень, які удержуєсь в тім самім окрузї розкладаня при однім і тім самім промислі, належить подавати спільну заяву, однак в нїй виказати треба відносини обороту кождої такої робітнї з окрема.

§. 41. За ново повстаючі промисли і занятя або за ново відкриті робітнї подає ся заяви що-до заробкового податку — не нарушуючи обовязку звіщеня, приписаного § ом 64,— на питоменний зазив податкової власти в протягу речинця, який установить она в сїм зазиві, а принайменьше в осьми днях.

§. 42. Коли податник не подасть такої обовязкової заяви в приписанім речинци, то може комісия для заробкового податку виміряти сей податок з уряду на основі доказів, які має під рукою.

Однак таке вимірюванє податку має попередити зазив до подання заяви в протягу бодай осьми-дневого речинця, а сей зазив належить звернути до податника з виразною указкою на правні наслїдки.

Повисша постанова не виключує можливого укараня податника з причини, що залишив подати заяву, як і не виключує права податкової власти та комісиї для заробкового податку візвати сего податника під загрозою порядкової кари, щоби вніс таку заяву.

б) Провірка заяв.

§. 43. Податкова власть першої настої передає впливаючі до неї заяви що-до заробкового податку предсїдателеви комісиї для сегож податку.

Обовязком предсїдателя єсть, приготовити вимірене податку тим, що провірить заяви і засягне вістий про обставини, що мають вагу для сего виміреня.

Він може при сїм послугуватись помочию приданого повсякчасно до комісиї референта після §. 16, а після свого узнаня й прочими членами комісиї, на котрих може він здавати реферат про оподаткованє певних якихсь податників або їх груп.

Предсїдатель, як і увласцені ним референти та органи (§. 44) мають право домагатись від податника потрібних може пояснень чи вістий, щоб доповнити або справити его заяву що-до заробкового податку.

Рівнож має він право переслухувати знавцїв і вивідників, як також, коли узнасть се за потрібне в дїлї справедливого виміреня подат-

---

3)

Дивна пригода.

(З англійского — Марка Твена.)

(Дальше).

Я замітив, що то, чи ми дістали ся на добре чи на зле місце, не належить до річи, але справа починає бути цїлком поважною. „Ясна річ, говорив я, що приготовлює ся якийсь замах. Нинїшна ніч призначена на то, то також певне. Але властива суть того замаху, я розумію під тим род его, крие ся під маскою кількох М. і Ф.; однако легко здогадати ся, що їх головна задача єсть напад на крепість і добути еї. Супротив того мусимо дїлати скоро і строго. Гадаю, що не богато нам поможе, коли ми того Вікльова будемо ще дальше тайно слїдити. Мусимо як найскорше дізнати ся, де є „166“, так щоби о другій пополудни могли там прихопити цїлу шайку, а до того без сумнїву найпростїйша дорога, вимусити від хлопця зізнаня. Але перед усім, заки зробимо якийсь важний крок, мусимо цїлу справу предложити міністерству війни і просити о вказівки“.

Уложено шифровану телєграму, я перечитав еї, згодив ся і вислав.

По скінченій нарадї над листом, найденим в стайни, отворили ми письмо, що Вікльов всунув его був в руки кулявого пана на двірци. В куверті не було нїчого крім кількох листів чистого паперу. Та обставина подїлала на наші розгорячені дожиданєм голови, як зимна вода. Яку хвилю здавалось нам, що наші голови такі порожні як той папір і два рази так глупі. Але то тревало лиш хвильку; бо вже в найблизшій хвили погадали ми очевидно зараз на т. зв. „симпатичнє чорнило“. Ми держали папір при огни і ждали, щоби під впливом горяча виступили букви, але на папері не показало ся нїчого, крім кількох слабих черт без нїякого значіня. Супротив того велїли ми прикликати лїкаря і візвали его, аби ужив всїх знаних єму средств, щоби лиш можна відчитати письмо, оно мусить вийти на верх. Очевидно що така перешкода була для нас дуже неприємна і спиняла цїлу нашу роботу. Ми напевно сподївали ся довідати ся з того листу о найважнїйших річах заговору.

В тій хвили надійшов підофіцир Рейберн і виймив з кишенї кусник шнура, довгого може на пів лікття з трома ґузами. Він підняв его до гори і сказав:

— Був в горматї від моря. Я витягав набої з усїх гормат і оглядав замки, але не найшов нїчого крім того кусника шнура в однїй горматї.

Отже той шнур був для Вікльова „знаком“ для „начальника“, що его прикази дістали ся у відповідні руки. Я видав приказ зараз арештувати всїх тих вояків, що в послїдній добі стояли на вартї коло тої канони, їх всїх розділити і окремо позамикати і не допускати до них нїкого без мого дозволу.

Надійшла телєграма від міністра війни. Він телєграфував:

„Знесїть конституцию. Поставте місто під воєнні приписи. Арештуйте кого треба. Поступайте обережно але скоро. О всїм доносїть міністерству“.

Ми не дармували. Я велїв зараз арештувати того кулявого пана і привести до крепости; поставив его під варту і заборонив з ним зносити ся. Спершу хотїв він кричати і еварити, але відтак надумав ся инакше.

Відтак війшла бесїда на то, що замічено, як Вікльов кільком новозавербованим рекрутам щось всував в кишеню. Скоро лише він відвернув ся, арештовано всїх тих людий. У кождого найдено вузкий і короткий кусник паперу, на котрім була зроблена оловцем обвідка а в нїй написані слова: „Третий лет орла. Вешшевч (памятай) XXXX. 166“.

Відповідно до приказу зателєграфував я до міністерства, як стоїть справа і описав найдену у рекрутів картку. Тепер здавалось нам, що ми вже на отілько сильні, що можемо супротив Вікльова скинути маску; я й післав по него. Також велїв я звідати ся, як стоїть справа з листом писаним „симпатичним чорнилом“, але доктор відіслав менї его назад з заміткою, що він ужив всїх средст і не міг нїчого з него добути, однако коли-б я конче хотїв, то він міг би постарати ся ще о сильнїйші средства.

Війшов Вікльов. В его очах видко було якийсь страх і змішанє, але при тім видавав ся спокійний і рішучий та коли мав яке причуте, то се не виявляло ся бодай в его чертах лиця і поведеню. Хвилю лишив я его в спокою, відтак сказав приязним голосом:

— Чого ти хлопче так часто ходиш до старої стайнї в місті?

Він відповів просто і без заклопотаня:

— Я сам того не знаю, пане команданте.

ку, велїти по мисли §. 280 оглянути промислові закладини, робітнї та засоби.

В дїлові книги податника вглядає ся лише тодї, як він їх предложить (§. 272).

В нїякім случаю не має він обовязку виявлювати тайни свого заводу.

§. 44. Щоби придбати потрібні вісти, може предсїдатель після свого узнаня домагатись, щоби співдїлали полїтичні та скарбові власти першої настої, як також самоуправні власти, а особливо старшини громадскі, а ті мають за обовязок, вчинити дотичним зазивам до волї.

§. 45. Коли заходять сумнїви що-до правдивости подробиць податника, то треба єму представити їх і дати нагоду до пояснення.

§. 46. Комісиї для заробкового податку прислугують вглядом податників, третих осіб і властий такі самі управнення, як предсїдателеви. Крім сего має комісия для того податку право, зарядзувати переслухування сьвідків під присягою на якісь події, як і знавців на означені питання, а то через повітовий суд в місци осїдку того, що єго має вислухатись.

Близші постанови що-до сего заведе ся в дорозї розпорядження.

в) Повідомлюванє податкової власти про ухвалені виміри податку.

§. 47. Предсїдатель комісиї для заробкового податку повідомлює податкову власть першої настої про ухвалені комісиєю виміри податку, щоби визначити податкові квоти, припадаючі в дорозї репартициї контиґенту для товариства на поодиноких податників.

(Дальше буде.)

Загальні збори філїї Товар. „Просьвіта" в Самборі.

(Допись з Самбора.)

Мірою, о скілько розвинув ся в даній повіті рух просьвітний, сьвідчить число участників в загальних зборах і заняте ся їх справами, поставленими на порядку дневного.

Загальні збори самбірскої філїї „Просьвіти", уладжені з богатою проґрамою сьвідчать наочно, що рух просьвітний в нашім повітї ширшає з кождим роком. Наколи-б однак знайшло ся більше передових людий по селах, віруючих в сей оклик, що через обудженє сьвідомости і піднесене просьвіти між людом, поправить ся їх бит материяльний; наколи-б люди ті деневуди з обовязку, випливаючого з їх становища, заняли ся більше своїми непрячими братьми, та дали провід, зібрало-б ся було не 70 участників, але сотки їх, а зерно науки, кинене в їх уми і серця може-б скорше прозябло.

Не хочемо сим робити закиду нїкому, але звернути увагу, що байдужностию і неохотою або що ще гірше нехтованєм змагань а опісля нарікaнєм нїчого не зробимо а шкоду лише придбаємо.

Звав би ся сей ворогом свого народу, котрий бачучи темноту у більшости братів не накликував би до працї і то до працї інтензивної, працї просьвітної.

Зі змагань головного як і філїяльного видїлу бачимо працю, но праця тая, щоби була ще раз така, не принесе успіхів, наколи не знайдуть ся помічники і речники сих змагань по громадах і там у жерела не будуть ся старали розбуджувати житя просьвітного, приєднувати людий, поучати, лучити і вести. Сих кілька слів, що насувають ся мимохіть, підносимо з обовязку справоздавця а тепер приступимо до властивого ходу зборів.

О годинї ½ до 10 відправили Всечестнїйші отцї: Лев Козаневич, декан з Місткович, о. Сабарай з Кобла, о. Франц Рабій, катихит дївочої школи, о. Михаіл Ортиньский, катихит ц. к. семинариї і о. Козаневич, сотрудник місцевий службу Божу за померших членів товариства, за що складаємо їм прилюдно подяку. Рівножь дякуємо і Пр. о. Л. Щавіньскому, пралатови і місцевому приходникови за сьвітло і призволенє відправлення богаслуження.

В комнатах „Рускої Бесїди" зібралось понад 70 людий, переважно селян, а з сьвященників і місцевої інтелїґенциї бачили ми Всч. оо. Льва Козаневича з Місткович, о. Рабія, о. Ортиньского, о. Мельника з Берегів, о. Боберского з Ваневич, о. Сабарая з Кобла, Всч. п. Кульчицкого, др. Чайковского, членів видїлу і много других. Збори відкрив заступник голови Товариства п. Volод. Слюзар довшою промовою, в котрій вказав, де повинен нинї селянин шукати поліпшення свого буту матеріяльного. Подаючи приміри з сусїдних народів вказав на просьвіту, торговлю і ремісло яко жерело, з котрих перше веде до пізнаня сьвіта друге і трете може у нас ще многим помочи до підвигненя ся материяльного. Селянин наш крім рілї мало де занимаєсь торговлею а тим менше ремíслом, а чейже до одного і другого у него здібностий досить, лише просьвіти, заохоти, доброї волї, а чейже не одну біду можна би усунути.

По відкритю зборів представив голова відпоручника Головного видїлу п. Врецьону, на предсїдателя зборів запрошено о. Льва Козаневича, а на писаря о. Фр. Рабія.

З порядку наступило справозданє з дїяльности видїлу філїяльного за рік 1896, секретаря п. Т. Біленького. Важнїйші справи були: 1) Видїл віднїс ся до 25 членів Товариства в повітї о підмагане в роботї просьвітній; 2) уряджене віча промислово-господарского; 3) спонукане заложеня задаткового Товариства в Самборі; 4) засноване читальнї з крамницею в Татарах. Внесеня уступаючого Видїлу були: 1) Закупно власного дому в Самборі; 2) справа відчитів по читальнях і підготовленє до них; 3) люстрация господарств і поученє п. Василя Короля по громадах тутешного округа, котрі мають читальню або бажають єї завести.

Справозданє секретаря принято до відомости лише о. Лев Козаневич бажав пояснення що-до підготовленя відчитів по селах. В пояснюваню забирали голос п. Біленький, п. В. Слюзар і відпоручник головного видїлу, п. Врецьона.

Перший і другий промавляли яко члени видїлу, вказуючи, що на місцевих членах громади тяжить обовязок означити речинець, запросити громадян, придбати по можности хор, декламациї і повідомити видїл, а сей охотно поможе своєю участию, бо годї, щоби видїл абс єго член їздив по селах і вів підготовляючу роботу. П. Врецьона в довшій промові вказав на важність читалень, їх користи і способи, як маєсь закладати читальнї, а заразом подав, що в тих справах знайдуть все підмогу у видїлу філїяльного і головного.

До того нема особливої причини, хиба що я люблю самітність а там бавлю ся.

— Бавиш ся там, що?

— Так — відповів і подивив ся на мене з зачудованєм своїми лагідними дитинячими очима.

— Чи то всьо, що ти там робиш?

— Всьо — відповів просто і невинно як перше.

— Певно?

— Цїлком певно.

По хвили я знов спитав:

— Чому ти так богато пишеш, Вікльов?

— Я? Я не пишу богато, пане команданте.

— Нї?

— Нї, пане команданте. Очевидно, коли ви під писанєм розумієте моє смароване, то я часом роблю то для забавки.

— Що-ж ти робиш з тим смарованєм?

— Нїчого, кидаю де небудь.

— Не посилаєш нїкому?

— Нї.

Я показав єму нагле лист писаний до „полковника". Він здрігнув, але скоро похопив ся і легко почервонїв.

— Як ти міг посилати таке „смароване"?

— Я — я не гадав нїчого злого.

— Нїчого злого? Зраджуєш кріпость і відносини тутешні і кажеш, що то нїчого злого!

Він мовчки повісив голову.

— Говори-ж щиро і отверто, не крути. До кого був той лист?

По нїм пізнати було заклопотанє, але він знов отямив ся і відповів поважно:

— Скажу вам правду, пане команданте, щиру правду. Лист не був призначений для нїкого. Я написав єго лише для забавки. Тепер бачу мою похибку і глупоту, але чесне слово, пане команданте, тілько й моєї вини в тім.

— Тїшить мене, що то чую. То небезпечно писати такі листи. Ти певне більше таких листів не писав?

— Нї, не писав.

Єго безличність була безприкладна. Він сказав ту брехню з найбільшим спокоєм і певностию. Я хвилю здержав ся, щоби придавити гнїв. що в менї будив ся, відтак спитав:

— Вікльов, пригадай собі і постарай ся помогти менї довідати ся о двох, трех річах, о котрі я тебе спитаю.

— Зроблю, що зможу.

— Отже, насамперед — хто то є „начальник"?

Він дивив ся на мене якийсь час заклопотаний, але тілько й всього. Поважно і спокійно відповів:

— Не знаю, пане команданте.

— Не знаєш?

— Нї, не знаю.

— Певне нї?

Він старав ся видержати мій погляд, але не міг; повісив голову і мовчав. Стояв прибитий і вертїв нервово в пальцях ґузик від кабата і помимо своєї підлоти і зради викликував співчуте. Я перервав тишину питанєм:

— Хто то є „сьвята дружина"?

Він задрожав і порушив руками, як чоловік, що з розпуки просить о милосердиє. Однако не відозвав ся анї словом, вліпивши очи в землю стояв непорушно і коли я на него поглянув і ждав на єго відповідь, побачив я, як по лици спливали єму великі сльози. Але він не відзивав ся. По хвили промовив я:

— Мусиш відповісти, хлопче, мусиш сказати правду. Хто є „сьвята дружина"?

Він мовчав і нараз скрикнув остро до него:

— Відповідай на моє питанє!

Він боров ся з собою, щоби заволодїти над своїм голосом, відтак поглянув благаючи на мене і з трудом промовив:

— Змилуйте ся надімною, пане команданте. Не можу відповісти, бо не знаю.

— Що?

— Справдї! Доси я ще нїколи не чув нїчого о якійсь „сьвятій дружинї". Честне слово, пане команданте, що правду кажу.

— Господи Боже! — Диви на отсей другий лист, а побачиш тут виразно слова „сьвята дружина". Що ж ти на то скажеш?

Він дивив ся на мене поглядом переслїдуваної невинности і відозвавсь відтак слабим голосом:

— То якийсь злобний жарт, пане команданте. І хто міг менї таке зробити, менї, що нїкому не зробив нїчого злого? Хтось підробив моє письмо; я того не писав, а навіть не бачив того листу.

— А ти проклятий брехуне! А ось — що скажеш на то? — і притім показав я єму лист писаний „симпатичним чорнилом". Єго лице нагле змінилось, він поблїд як мерлець. Заточив ся і руками вхопив ся муру, щоби вдержатись. По хвили спитав слабим, ледве чутним голосом:

— Ви то читали?

Моє лице мусїло сказати правду, заки уста виповіли фальшиве „так", бо я замітив як нагле очи хлопця оживили ся. Я ждав, що він щось на те скаже, але що він мовчав, то я спитав єго: — Ну, що маєш сказати на той лист?

Він відповів цїлком спокійно:

— Нїчого, хиба то одно, що лист без значіня і невинний та що не може нїкого обидити.

Тепер я був трохи заклопотаний, бо не міг нїчого відповісти. Я не знав як з того видобути ся. Але тут прийшла менї одна гадка і я спитав:

— То ти цїлком певно не знаєш нїчого о „начальнику" і „сьвятій дружинї" і ти не писав тамтого листу, лише єго хтось підробив?

— Так, пане команданте.

Поволи витягнув я з кишенї шнур і підніс єго в гору. Він глядів на него рівнодушно відтак поглянув допитливо на мене. Моя терпеливість скінчила ся. Помимо того придавив я в собі гнїв і сказав зі звичайним спокоєм:

— Вікльов, бачиш се?

— Бачу.

До провіреня рахунків филії вибрано комісию з пп. Бережницкого і Кипакевича. Контрольна комісия знайшла, що до касси товариства вплинуло 83 зр., з сих задержано на видатки филії 15 проц. т. є. 12 зр. 45 кр., доходу з віча було 3 зр. 24 кр., разом филія мала до розпорядженя 15 зр. 69 кр. а видатки виносили 19 зр. 15 кр., тож недобору есть 3 зр. 46 кр. Рахунки і поквітованя на видатки знайдено умотивовані і в порядку, тож комісия внесла на удїлене абсолютории, що збори приняли.

Наступив відчит професора семинарії п. Йоана Сїлецкого: „Початкові відомости для пасічників“ і демонстрация на оказах. Присутні радо придивляли ся оказам і прислухували ся науцї. По укінченій науцї забрав голос п. Врецьона і розповідав з досьвіду, як легко можна прийти до пасїки, та на запитаня додав, що на весну вийде книжочка видана товариством „Просьвіта“ о пасїчництві.

З порядку дневного наступив відчит о Маркіянї Шашкевичу, виголошений з житем о. Ф. Рабієм. Прелеґент зазначив, який зворот зайшов від виступленя Маркіяна Шашкевича, з якими трудностями він боров ся, а які овочі суть днесь з его засїву. — Підчас короткої павзи перед вибором нового видїлу, вступило кількох нових членів, котрі зараз одержали календарі, яко першу членьску книжку. Приступлено до вибору нового видїлу. На внесене др. Чайковского вибрали збори до нового видїлу Вп. пп. Володислава Слюзара, Теодора Біленького, Йоана Сїлецкого, Николая Минока, о. Фр. Рабія, о. Ортиньского Михайла, Захарясевича, др. Чайковского, Василя Пласкача і Николая Канюка.

Задля спізненої пори замкнув Всч. о. голова збори о 3 годині многолітїєм в честь Найяснїйшого Пана а відтак і для відпоручника головного видїлу та зібраних членів.

Новинки.

Львів дня 28-го грудня 1896.

— **Є. Вел. Цїсар** затвердив вибір Клим. Торосевича властителя Русилова на презеса, а о. Мих. Цегельского греко-кат. пароха в Камінцї, на заступника презеса ради повітової в Камінцї струмиловій.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концепіста Намістництва дра Стеф. Ґротовского ц. к. повітовим комісарем, а п. Президент Міністрів призначив его до служби в ц. к. Міністерстві справ внутрішних. — Міністерство торговлї іменувало асистентів почтових: Оск. Френкля в Перемишли, Меч. Яремовича в Бережанах, Ів. Яновича у Львові, Ів. Гішліна в Новім Санчи, Людв. Ґантера в Тарнові, Мар. Кромпца у Львові, Мих. Месуза в Коломиї, Іґн. Ґурку в Сяноцї, Сам. Кроніґа в Бохни, Алекс. Ґодля у Львові, Войт. Бандера в Снятинї, Фел. Пйотровского в Кракові, Йос. Костуркевича в Ряшеві, Брон. Смоленьского в Кракові, Франц. Зайончка у Львові, Як. Цавдерера в Підволочисках, Володисл. Ґавла в Ряшеві, Юл. Гамерского в Яслї і Тому Єзерского в Кракові почтовими офицыялами, а Дирекция почт полишила всїх на їх дотеперішних становищах. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала провізоричного офиціяла горалень Володим. Данилович дїйстним офиціялом горалень.

— **Напад на дитину.** Вчера лучила ся у Львові пригода, котра показує, що чоловік може часом дійти до незвичайного озьвіреня. На улици Замковій засїв за якийсь Іван Ф. на 13-лїтного хлопця Романа М. з ножем і коли хлопець надійшов з вітцем, кинув ся він на него. На щасте не скалїчив хлопця небезпечно. Причиною нападу була месть за якусь пустоту хлопця.

— **Небезпечний злодій.** Оногди закрав ся Іван Й. до дому під ч. 13 при ул. Казимирівскій у Львові, щоби з пода що украсти. Сполошив его при тій роботї сторож дому Михайло Й., а розлючений злодій добув ножа і пхнув ним невинного сторожа в голову і в бік та покалїчив так небезпечно, що нещастного чоловіка треба було відставити до шпиталю.

— **З Кутів** пишуть, що тамошна читальня „Просьвіти“ устроїла дня 17-го с. м. вечерок сьв. Николая з дарунками для дїтий без різницї обрядів. Вступ від особи виносив 10 кр. Вечерок складав ся з представленя і сьпіву хору читальників і випав цїлком вдоволяючо. Всї точки вечерка виконані добре подобали ся дуже численно зібраній публицї. Половину чистого доходу в сумі 11 зр. 56 кр. ужито на справлене обуви для найбіднїйшої шкільної молодежи.

— **Нещастна пригода.** В Бояпах на Буковині удушило ся дня 22-го грудня троє малих дїтий. Григорий Паюль виходячи з дому, замкнув всї дїти в хатї, а вернувши, застав їх неживих. Одно з них мало 9 лїт, друге 6, а трете 8 місяцїв — всї погибли від загару заткапої груби. Против вітця зарядили слїдство

— **Радний громадский розбійником.** В недїлю дня 20-го грудня підкрав ся радний громадский в Стрілецкім Кутї, на Буковинї, Тимофтей Стефаниця до тамошної громадскої канцеляриї і хотїв забрати 100 зр., що там лежали сховані в скринцї. В канцеляриї спав вартівник Кость Ташук. Стефаниця стрілив до него з револьвера але куля хибила. Тогдї кинув ся злочинець на вартівника і штовхнув его кілька разів в околицю шиї ножиком. Вартівник боронив ся і почав кричати. Тим налякав ся Стефаниця і утїк та положив ся дома до ліжка, мов би про нїчо не знав. Жандармерия вислїдила его і найшла в его ліжку вистрілений револьвер та закровавлений ніж. Стефаницю відставлено до карного суду.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова 2)	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольго і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води 4)	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович 6)	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова 7)	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Скольго лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нїчну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Телеґрами.

Монахія 28 грудня. Єї Вел. Цїсарева відїхала вчера вечером до Відня.

Бїлград 28 грудня. Сербского посла у Відни Сімича покликано до утвореня нового кабінету.

Константинополь 28 грудня. Амнестіонованих Вірмен стали випускати з вязниці — Комісия грецкого патрияршого синоду відкинула жаданє скоплїйскої депутациї сербскої в справі уневажненя вибору скоплїйского митрополита.

Константинополь 28 грудня. Нинї відбуде ся конференция амбасадорів. Нїхто не вірить тому, що оголошена реформа буде дїйстно переведена. Здогадують ся, що з тої причини прийде до зміни кабінету.

Букарешт 28 грудня. Румуньский король надїлив великого везира великою лентою ордера румуньскої зьвізди.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Що то?

— Здасть ся, що кусник шнура.

— Здасть ся? То таки й є кусник шнура. Пізнаєш его?

— Нї — відповів так спокійно, як лиш можна.

Я хвильку мовчав, щоби надати більше ваги тому, що хотїв тепер сказати. Відтак підняв ся, положив руку на его плече і сказав поважно:

— Зле буде з тобою, хлопче, справдї зле! Знаком „начальника“ єсть повязаний в ґузи шнур, котрий найдено в одній з гармат від сторони моря.

— В гарматї! Ах, нї, нї, нї! Не кажіть в гарматї, лише в щелинї муру. Він там мусїв бути. — І він укляк, зложив руки і підвів голову, а був такий перецуджений і блїдий, що аж жаль було дивити ся на него.

— Нї, шнур був в гарматї.

— Ах, то хтось на злість зробив. Господи Боже, я пропав!

І зірвавши ся нагле на ноги, хотїв утечи. Очевидно, що то було неможливе. Відтак кинув ся знов на колїна, кричав і плакав, та обіймивши мої ноги, просив:

— Ах, змилуйте ся надї мною. Не зрадьте мене, ви-б мене погубили. Бороніть мене, ратуйте, я все скажу!

Треба було довшого часу, щоби хлопець успокоїв ся і трохи прийшов до себе. Відтак став я его знов розпитувати, а він відповідав покірно, зі спущеними очима, отираючи від часу до часу сльози.

— То ти належиш до ворохобників?

— Так.

— Ти їх шпигун?

— Так.

— Чи ти приймив які порученя від них?

— Так.

— Добровільно?

— Так.

— А може й з охотою.

— Не можу перечити, пане команданте. Полудне моя вітчина, моє серце жиє для него і для его справи.

— Отже то оповіданє о муках і переслїдуваню твоєї родини видумане?

— Они — они видумали і велїли менї так говорити.

— І ти хотїв обманути і погубити тих, котрі над тобою змилували ся і займили ся тобою. Розумієш ти, як то підло?

Він відповів лиш зітханями.

— Але досить того! Скажи нам тепер, хто то є „полковник“ і де він?

Він став голосно плакати і просити, щоби его о те не питати. Казав, що его убили би, коли би то зрадив. Я грозив ему, що велю замкнути до темної пивницї, обіцював, що буду его боронити, коли всьо зізнає, однако всьо на дармо; не хотїв нїчого сказати. Тодї вийшов я з ним з комнати і показав ему пивницю. Один погляд вистав, щоби він надумав ся. Почав дуже плакати і просити ся та обіцяв всьо сказати.

Ми вернули назад і Вікльов назвав та точно описав „полковника“. Сказав, що він мешкає в першорядні готели міста в цивільнім одїню. Відтак мусїв я знов остро грозити, доки не довідав ся о назвиску „начальника“. Той, як казав хлопець, мешкає в Новім Йорцї, при улици Бондстріт ч. 15, під назвищем Р. Ф. Ґайльорд. Я зателєґрафував зараз до поліциї новойорскої, подав опис особи, назвище і адресу того Ґайльорда і велїв его чим скорше арештувати та держати, доки не зажадаю его приставленя.

— Здасть ся — сказав я — що кількох заговірників мешкає поза кріпостию, особливо в Новім Льондонї. Опиши їх і подай по імени.

Він назвав і описав трех мужчин і дві женщини, всї мешкали в першорядних готели. Я зараз вислав патрулю, аби їх арештувала і приставила до кріпости. (Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.